

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v první věci žalobce: **ZDP, s.r.o.**, se sídlem Hvězdoslavova 1096/29, Brno, zast. advokátem JUDr. Martinem Svobodou, Ph.D., se sídlem Vídeňská 1021/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, za účasti osoby zúčastněné na řízení DecoDisplay, s.r.o., se sídlem Hvězdoslavova 1471/29c, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2020, č. j. 31 A 129/2019 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. června 2019, č. j. MZP/2018/560/2237, ve věci povolení provozu vyjmenovaného stacionárního zdroje - řezání polymethylmetakrylátu (dále též „PMMA“) laserem (kód 6.5) dle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší.

[2] V žalobě stěžovatel tvrdil, že správní orgány nepostupovaly při hodnocení záměru společnosti DecoDisplay správně, když jej hodnotily jako podlimitní ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále zákon o posuzování vlivů). Dále uvedl, že v průběhu správního řízení došlo k nepřipustnému rozšíření předmětu řízení. Napadeným rozhodnutím je společnosti DecoDisplay umožněno řezat laserem nejen PMMA, ale také látky jako PEG, PVC, PE nebo PP; tvrdil, že deklarované množství lepidla s obsahem dichlormethanu je překračováno. Upozornil, že společnost DecoDisplay užívá tzv. „salámovou metodu“ a účelově rozděluje své záměry, aby splňovala kritéria pro podlimitní záměr s cílem vyhnout se zjišťovacímu řízení. Záměr měl dle stěžovatele spadat do zjišťovacího řízení dle § 7 zákona o posuzování vlivů, tudíž mělo být vydáno stanovisko EIA s ohledem na užívání zdraví nebezpečné látky. Dále namítl nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí z důvodu nevypořádání všech námitek. Rovněž namítl nesrozumitelnost výroku, resp. tvrdil, že existuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí; dle výroku napadeného rozhodnutí je společnosti DecoDisplay povolen provoz zařízení zdroje „*Tvarové dělení polymerních desek*“ bez jakéhokoliv omezení určení druhu zpracovávaného polymerního materiálu; naproti tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že schválenou změnou byl původní zdroj řezání PMMA na základě zjištěných skutečností rozšířen o jednu související činnost – lepení a spojování polymerních dílců. Ze závěru vyplývá, že změna rozhodnutí byla schválena na základě toho, že jiné polymerní materiály sice používány jsou, ale nejsou řezány laserem. Z těchto důvodů nebyly při posuzování zhodnoceny ani související činnosti při zpracování; což je v rozporu s výrokem rozhodnutí, neboť výrokem se povolují různé činnosti zpracování veškerých polymerních materiálů.

[3] Stěžovatel rovněž napadl nesoulad mezi předmětem řízení a rozhodnutím; předmětem řízení byla dle stěžovatele změna č. 1 rozhodnutí povolení provozu vyjmenovaného stacionárního zdroje – řezání polymetylmetakrylátu laserem (kód 6.5) dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Dle vyjádření prvostupňového správního orgánu bylo předmětem řízení rozšíření vydaného povolení provozu – řezání PMMA laserem o tzv. související technologie zpracování PMMA, přezkoumání vlivu zdroje na okolí a případná úprava podmínek povolení. Stěžovatel namítl, že ačkoliv bylo správní řízení zahájeno a vedeno pouze ve vztahu k činnostem souvisejícím se zpracováváním PMMA, výrok konečného rozhodnutí povoluje společnosti DecoDisplay laserové řezání polymerních desek z různých materiálů; v průběhu řízení tak došlo k nepřipustnému rozšíření předmětu řízení o další polymerní látky; takové rozšíření je v rozporu s možností změny původního rozhodnutí a jeho předmětu řízení ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší a též v rozporu s § 45 správního řádu. Další okruh žalobních námitek byl zaměřen na rozpory v odborných podkladech, stěžovatel tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se měření úrovně produkovaných nečistot, délky a šíře rezné stopy, nezákonného způsobu výpočtu projektované kapacity aj. Výše popsané vedlo k nedostatečným skutkovým zjištěním a následně k závěrům, které jsou v přímém rozporu s právními předpisy, zejména se zákonem o ochraně ovzduší a vyhláškou č. 415/2012 Sb. Upozornil na skutečnost, že v řízení nebyly předloženy rozšířené bezpečnostní listy, a proto žalovaný nesplnil svou povinnost řádně zjistit skutkový stav věci.

pokračování

[4] **Krajský soud** po přezkoumání věci dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, konstatoval, že všem podkladům, argumentům a názorům stěžovatele byla v průběhu správního řízení věnována dostatečná pozornost, všechny podstatné argumenty byly vypořádány v části odůvodnění rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu; jednotlivé žalobní námitky poté přezkoumal, přičemž je neshledal důvodnými. Krajský soud rovněž konstatoval, že správní orgán není kompetentní k hodnocení odborných výstupů autorizovaných osob, poukázal na to, že ze správního spisu vyplývá, že správní orgány z důvodu námitek ve vztahu k odborným podkladům v průběhu řízení uložily doplnění odborných posudků o relevantní námitky stěžovatele. Co se týče námitek porušení zásad činnosti správních orgánů, konkr. souladu jejich rozhodování s veřejným zájmem a ochrany dobré víry, vyhodnotil ji jako opožděnou, neboť námitka byla uplatněna až v replice ze dne 5. února 2020, přičemž lhůta pro podání žaloby vypršela dne 19. srpna 2019.

[5] **V kasační stížnosti** stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel se především domnívá, že rozsudek je nezákonný a nesprávný, neboť krajský soud žádným způsobem neprověřil skutečnosti uvedené ve správním spisu, a tyto bez dalšího nesprávně převzal a nikterak se s nimi nevypořádal. Stěžovatel považuje za důležité uvést, že správní řízení sice bylo zahájeno z moci úřední na podkladě žádosti ČIŽP, avšak ČIŽP tuto žádost učinila v důsledku opakovaných stížností stěžovatele a značného množství dalších osob (dotčené veřejnosti). Správní řízení tak nebylo zahájeno z iniciativy ČIŽP, ale v důsledku soustavných stížností stěžovatele a dalších dotčených osob.

[6] Správní orgány dle stěžovatele chybně dovodily, že spojování desek lepidlem s obsahem dichlormethanu představuje činnost technologicky související s provozem stacionárního zdroje ve smyslu zákona o ochraně ovzduší. Krajský soud tento závěr správních orgánů bez dalšího v napadeném rozsudku převzal. Stěžovatel má pochybnosti i o zařazení zdroje, jehož provoz byl v rámci předmětného správního řízení povolen, do této skupiny vyjmenovaných stacionárních zdrojů. Ačkoli je velmi široká skupina technologických procesů, které jsou nazývány řezání, v tomto případě je podřazení stacionárního zdroje (řezání PMMA) pod tento typ vyjmenovaného zdroje nevhodné. Dle stěžovatele tak neexistuje žádný vztah obou posuzovaných zdrojů (řezání PMMA a lepení dichlormethanem), a nelze proto lepení dichlormethanem posuzovat jako související technologii nebo činnost.

[7] Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že látka dichlormethan obsažená v užívaném lepidle je látkou nebezpečnou, těkavou, s vysoce škodlivým vlivem na lidské zdraví i na životní prostředí. Z toho důvodu se dichlormethan nachází na seznamu znečišťujících látek, který tvoří přílohu nařízení vlády č. 145/2008 Sb. Činnost zahrnující nakládání s touto nebezpečnou látkou musí být předmětem samostatného povolení procesu. Krajský soud se v rozsudku žádným způsobem nevypořádal s tím, jakým způsobem správní orgány dospěly k tomu, že lepení dichlormethanem je související činností s provozováním stacionárního zdroje a na základě jakých podkladů tento závěr učinily. Závěr převzatý krajským soudem, že je užívání lepidla s obsahem dichlormethanu činností související s provozováním stacionárního zdroje, je tak nezákonný a v rozporu s právní úpravou.

[8] Krajský soud se rovněž nezabýval tím, že provoz stacionárního zdroje byl povolen pro provozovnu v sídle společnosti DecoDisplay, s.r.o. na adrese Hviezdoslavova 1471/29c, 627 00, Brno - Slatina, ačkoli z živnostenského rejstříku je zřejmé, že provozovna na této adrese byla společností DecoDisplay, s.r.o. zřízena až ke dni 24. 2. 2017. Chybně tak byl učiněn správními orgány i krajským soudem úsudek o tom, že umístění sídla společnosti je totožné se zřízením provozovny.

[9] Stěžovatel je i nadále přesvědčen, že správní orgány pochybily, když vyhodnotily záměr společnosti DecoDisplay, s.r.o. jako podlimitní ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, v důsledku čehož vydal KÚ JMK dne 4. 5. 2016 sdělení se závěrem, že tento podlimitní záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení, což aproboval i krajský soud. Stěžovatel trvá na tom, že společnost DecoDisplay, s.r.o. zcela zásadním způsobem překračuje kapacitu výroby do 80 t/rok, neboť kromě zpracování PMMA zpracovává i další látky, např. PEG, PVC, PE a PP. Krajský úřad dospěl k závěru, že záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení pouze na základě podkladů a informací předložených společností DecoDisplay, s.r.o., aniž by řádně prověřil skutečnosti uvedené v jí předložených podkladech, které byly chybné a neúplné. Dle stěžovatele krajský soud také nesprávně vyhodnocuje kapacitu stacionárního zdroje jako projektovanou kapacitu, ačkoli jde o průmyslové zařízení, které musí mít definovanou kapacitu technickou, která představuje kapacitu projektovou výkonovou. Provoz stacionárního zdroje má být společností DecoDisplay, s.r.o. uskutečňován prostřednictvím průmyslového zařízení *EUROLASER XL – 1200*. Toto průmyslové zařízení má kapacitu definovanou v Technické a provozní dokumentaci, která je součástí Dokladu o shodě. Provozovatel stacionárního zdroje má v souladu s § 17 zákona o ochraně ovzduší povinnost předložit uvedenou dokumentaci k posouzení, přičemž společnost DecoDisplay, s.r.o. tak v žádné fázi správního řízení neučinila. Stěžovatel byl nucen pro provedení výpočtů, které nyní přikládá v příloze, získat údaje o kapacitě zařízení zástupným způsobem z nejvyšších hodnot uváděných v autorizovaných jednorázových měřeních, kdy v tomto případě je použito spotřebované množství PMMA desek za hodinu, které je vyznačeno hodnotou 40 ks desek/hodina na obou strojích; dovozuje, že společnost DecoDisplay, s.r.o. zřejmě zajistila pro účely správního řízení výsledky jednorázového autorizovaného měření, které neodpovídají skutečnosti, uvádí, že je patrné, že limit 1000 t/rok může být při provozování těchto zařízení společností DecoDisplay, s.r.o. mnohonásobně překračován, v důsledku čehož je zřejmé, že záměr společnosti DecoDisplay, s.r.o. nelze považovat za podlimitní a tento měl podléhat zjišťovacímu řízení.

[10] Stěžovatel poukazuje na to, že rozptylová studie 03/2016 zpracovaná společností Bucek s.r.o., byla z mnoha důvodů vadná, a to zejména z důvodu odlišně popisovaných posuzovaných zdrojů znečištění a také z důvodu, že vychází z vadných výsledků měření. Společnost Bucek s.r.o. při zpracování rozptylové studie pracovala s virtuálními hodnotami (TOC) namísto konkrétních veličin těkavé organické látky MMA (VOC), v důsledku čehož byly získány výsledky zpracované na míru pro provozovatele společnost DecoDisplay, s.r.o. KÚ JMK tak při vydání sdělení ze dne 4. 5. 2016 vycházel z nedostatečných a rozporuplných podkladů a nesprávně tak posoudil záměr společnosti DecoDisplay, s.r.o. jako podlimitní. Krajský soud se rovněž nesprávně vypořádal s námitkou ohledně tzv. „salámové metody“ využívané společností DecoDisplay, s.r.o. (body 53. až 55. rozsudku).

pokračování

[11] Dle stěžovatele se žalovaný ani krajský soud nikterak nezabývali tím, že lepení a spojování polymerních dílců dichlormethanem nelze považovat za související činnost s provozem stacionárního zdroje; lepení a spojování polymerních dílců dichlormethanem nadto nevykazuje žádnou spojitost s laserovým řezáním PMMA, kdy obě zařízení jsou prostorově oddělena. Správní orgán tak vycházel zřejmě pouze z odborného posudku zpracovaného společností Bucek s.r.o. a z oponentního posudku zpracovaného Ing. Z. K., který při zpracování oponentního posudku vycházel pouze z obsahu správního spisu, a tedy z podkladů předložených provozovatelem společností DecoDisplay, s.r.o. a z chybných výsledků autorizovaného měření převzatých z odborného posudku společnosti Bucek s.r.o. Ing. Z. K. proto v oponentním odborném posudku nemohl vycházet ze správných údajů o výkonech, kapacitě a dalších parametrech provozovaných laserů a v některých částech svého posudku tak pouze citoval z posudku zpracovaného společností Bucek s.r.o. Je tedy zřejmé, že pouhé konstatování, že rozšíření původního zdroje o předmětnou související činnost je v souladu s právní úpravou, je bez odkazu na příslušný právní předpis zcela nedostatečné. Krajský soud se pak zcela nedostatečně vypořádal s námitkou stěžovatele, a žádným způsobem dále nezkoumal zákonnost postupu správních orgánů.

[12] Krajský soud při vypořádání námítky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu rozporu výroku a odůvodnění, nezákonnosti výroku rozhodnutí a nepřipustnému rozšíření předmětu řízení, opětovně nesprávně zakládá svou argumentaci na údajích z provozního řádu předloženého společností DecoDisplay, s.r.o.; stěžovatel k tomuto uvádí, že správnost provozního řádu nebyla správními orgány nikterak ověřena. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně dovodil, stejně jako předchozí správní orgány, že nelze zpochybňovat odborné závěry autorizovaných osob. Dle názoru stěžovatele je takový postup zcela v rozporu se zásadou materiální pravdy. Stěžovatel již v průběhu správního řízení napadal výsledky autorizovaného měření, kdy správní orgány měly možnost obstarat si revizní posudek. Autorizované osoby nelze považovat za osoby poskytující nevyvratitelné důkazy o posuzovaných skutečnostech a žádný právní předpis nevylučuje možnost přezkumu výsledků autorizovaného měření.

[13] Stěžovatel se rovněž neztotožňuje se stanoviskem krajského soudu, že nepředložil důkazní prostředky prokazující pravdivost jeho tvrzení o zpochybňování výsledku autorizovaného měření. K tomuto stěžovatel uvádí, že mu nebylo v průběhu správního řízení umožněno předložit relevantní důkazy k prokázání svých tvrzení, neboť stěžovatel nemá k dispozici technickou dokumentaci k průmyslovému zařízení a dokumentaci k použitým přípravkům. Stěžovateli se však od výrobce průmyslového zařízení podařilo získat potřebné údaje a v souvislosti s údaji z odborných publikací a vědeckých prací vztahujících se k této problematice byl stěžovatel schopen učinit výpočty, které přikládá přílohou nyní ke kasační stížnosti; podrobně zdůvodňuje, proč jsou pro posouzení věci zásadní, z provedených výpočtů dle něj jednoznačně vyplývá, že společností DecoDisplay, s.r.o. je provozováním průmyslových laserových zařízení mnohonásobně (až devětkrát) překračován schválený emisní limit 20 mgTOC/m³. Výsledky jednorázových autorizovaných měření, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů při povolování provozu vyjmenovaného stacionárního zdroje, jsou tedy zcela nesprávné a vadné.

[14] Stěžovatel dále tvrdí, že v rámci řízení o povolení provozu stacionárního zdroje došlo k mnoha pochybením právě z důvodu, že nebyly předloženy společností DecoDisplay, s.r.o. rozšířené bezpečnostní listy, neboť pro správné vyhodnocení úrovně znečištění jsou nezbytné údaje z rozšířených bezpečnostních listů. Bez rozšířených bezpečnostních listů nelze řádně vyhodnotit úroveň znečištění, a proto v předmětném povolovacím řízení byly výsledky autorizovaných měření chybné, neboť se zakládaly pouze na virtuální veličině TOC namísto konkrétní veličiny VOC, která má vyjadřovat reálnou existující látku (k tomuto blíže viz bod 5. tohoto podání). Rovněž žalovaný ve své metodice k vypracovávaným odborným posudkům uvádí, že nejčastější chybou je výčet všech látek vstupujících do procesu a uvolňovaných ze stacionárního zdroje znečištění, zejména látek s nebezpečnými vlastnostmi, klasifikovaných jako nebezpečné a rizikové s bezpečnostními větami R a S. Tyto bývají uvedeny v bezpečnostních listech. Pokud tyto nejsou v rozšířených bezpečnostních listech, musí sám provozovatel zajistit jejich autorizované charakteristiky, bez kterých nesmí být zdroj provozován. Ačkoli tedy zákon o ochraně ovzduší výslovně neukládá provozovateli stacionárního zdroje povinnost předkládat bezpečnostní listy, pro naplnění účelu tohoto zákona (předcházení znečišťování ovzduší a snižování úrovně znečišťování) a pro řádné zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností měl správní orgán předložení bezpečnostních listů vyžadovat, měl rovněž požadovat informace, zda byl takový zdroj již v minulosti v rámci EU posuzován, a zda byly škodlivé emise vyhodnoceny. Pokud tyto škodlivé emise vyhodnoceny v rámci EU doposud nebyly, je povinností dodavatele suroviny, ze které jsou změnou materiální podstaty vytvářeny těkavé organické látky nad předepsaný limit, předem tuto skutečnost ohlásit a vyžádat řádné začlenění do systému. Stěžovatel uvádí, že všechny společností DecoDisplay, s.r.o. předložené bezpečnostní listy jsou určeny jen k podmínkám manipulace a přepravy a omezují oblast zpracování na mechanické dělení, obrábění a tepelné zpracování při nízkých teplotách. Využívání k účelu, který společnost DecoDisplay, s.r.o. uvádí ve svých projektových podkladech, u dodavatelů suroviny polymerních desek nebylo dohledáno. Škodliviny jsou vypouštěny do ovzduší již po dobu šesti let, avšak doposud nebyly tyto imise správními orgány řádně vypořádány a nebezpečí ohrožení zdraví osob a životního prostředí tak i nadále přetrvává.

[15] Žalovaný **ve vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný a vydaný v souladu se zákonem. Kasační stížnost navrhuje pro její nedůvodnost zamítnout. Dodává, že správní orgány se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými důkazy a řádně se vypořádaly se všemi zjištěnými skutečnostmi. Poukazuje na to, že stěžovatel v kasační stížnosti z valné části jen opakuje své dřívější argumenty, ale také se snaží rozšířit a doplnit svá původní vyjádření o nepřípustné novoty. Stěžovatel namítá, že se v případě spojování dichlormethanem (DCM) nejedná o související činnost zdroje a že nebyl dostatečně posouzen jeho vliv na okolí. V případě lepení a spojování dílu lepidly s obsahem DCM i bez obsahu DCM se bezesporu jedná o tzv. související činnost, která z pohledu zákona o ochraně ovzduší zařízení připojuje k hlavnímu zdroji znečišťování ovzduší, kterým je řezání PMMA desek. Jde o činnost, která přímo navazuje na řezání, nařezané díly jsou lepeny do potřebných tvarů. Technologické propojení je zde tedy očividné. Ročně se při lepení a spojování spotřebuje 60 kg lepidel s obsahem DCM, a pokud by se uvažovalo o této technologii jako o samostatném zdroji znečišťování ovzduší, jednalo by se o zdroj neuvedený v příloze č. 2 k

pokračování

zákonu o ochraně ovzduší, který by nebyl součástí předmětného rozhodnutí a jeho provoz by tak nebyl ošetřen žádnými podmínkami provozu. I z důvodu předběžné opatrnosti považoval krajský úřad za vhodné, aby lepení a spojování zůstalo součástí vyjmenovaného zdroje řezání desek PMMA a bylo tak ošetřeno podmínkami povolení provozu. V opačném případě by v podstatě jeho provoz nepodléhal povolení a byl by tak zcela nesledovaný. Posouzení vlivu technologie lepení a spojování bylo dostatečně popsáno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a lze pouze zopakovat, že vliv tohoto zařízení při aplikaci injekčními stříkačkami v uvedených množstvích je v rámci ročního provozu naprosto zanedbatelný a s ohledem na přilehlou dopravní komunikaci i úsměvný. Množství emitovaných karcinogenů z projíždějících motorových vozidel je v ročním součtu řádově vyšší než emise z lepení a spojování.

[16] Stěžovatel opakovaně napadá projektovanou kapacitu a tím i skutečnost, že je zdroj nesprávně považován za podlimitní; dle názoru stěžovatele by měl být posuzován MŽP podle zákona č. 100/2001 Sb. Stěžovatel opakovaně a zcela bez patřičných podkladů zpochybňuje projektovanou kapacitu zdroje. Jak je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, projektovaná kapacita je primárně určována provozovatelem podle jeho výrobního programu, směnnosti, zakázek apod. Na provozovatelem stanovenou projektovanou kapacitu jsou pak zpracovávány potřebné dokumenty a s těmi se pak pracuje ve správních řízeních. V daném případě neměly správní orgány nikdy důvod uvedenou projektovanou kapacitu zpochybňovat, neboť dle bezpočtu provedených místních šetření a kontrol odpovídá počtu provozních hodin, výrobnímu sortimentu a skladovým zásobám. Pokud by laserové řezání bylo provozováno také v noci, byla by samozřejmě projektovaná kapacita vyšší, ale to neznamená, že pokud tato teoretická možnost existuje, že bude uvažováno s provozem 365 dní za rok, 24 hodin denně, tedy s teoreticky maximálně možnou kapacitou. Je zřejmé, že takto projektovaná kapacita by byla zcela mimo realitu a rozhodnutí správních orgánů na základě takové hodnoty by nebyla v souladu se skutečností. Proto se správní orgány řídí projektovanou kapacitou výroby stanovenou provozovatelem s tím, že je tato skutečnost kontrolována a pokud by provozovatel uvažoval o jejím navýšení, bylo by třeba tuto změnu nechat projít schvalovacím procesem orgánu státní správy.

[17] Žalovaný uvádí, že to, že je lepení od řezání odděleno a nachází se v jiné místnosti, neznamená, že nemůže být související technologií zdroje. V tomto případě jde o propojení technologické, tj. propojení přes navazující výrobní procesy. (Jiným konkrétním příkladem může být zdroj zpracování dřeva, které probíhá ve výrobní hale a venku pod přístřeškem je skládka pilin. Ta je související technologií zdroje zpracování dřeva a v rozhodnutí o povolení provozu je např. stanovena podmínka, že skládka bude kvůli omezení prašnosti zaplachtována. Sama o sobě by tato skládka pilin nebyla zdrojem znečišťování ovzduší, ale jako související technologii ji lze povolit a její provoz upravit podmínkami společně s hlavním zdrojem.)

[18] Žalovaný dále uvádí, že provozní řád předložený společností DecoDisplay s.r.o. byl několikrát upravován a aktualizován (i na základě připomínek stěžovatele) a následně byl schválen kompetentním orgánem ochrany ovzduší. Je zpracován plně v souladu s přílohou č. 12 k vyhlášce MŽP č. 415/2012 Sb. a vychází z obvyklých požadavků na tento typ zdrojů. Námitky stěžovatele jsou pro meritum věci marginální.

[19] Stěžovatel opakovaně rozporuje měření; rozptylovou studii, odborný posudek, oponentní odborný posudek a autorizovaná měření emisí zpracovaly osoby, které mají k daným činnostem autorizaci a odborné výstupy jejich práce považují správní orgány za závazné. V případě pochybností se může správní orgán, který podklady potřebuje pro vedené správní řízení, obrátit na Českou inspekci životního prostředí a Ministerstvo životního prostředí. V daném případě se však žádné pochybnosti neobjevily. Celý případ byl posouzen krajským úřadem a ČIŽP, jakožto orgány ochrany ovzduší. Ke všem podkladům, argumentům a názorům stěžovatele byla v průběhu správního řízení věnována dostatečná pozornost, všechny podstatné argumenty byly vypořádány v části odůvodnění rozhodnutí žalovaného i v rozhodnutí krajského úřadu. Bez ohledu na teoretické modely stěžovatele, bez ohledu na namítanou tloušťku desek PMMA, bez ohledu na zpochybňování autorizovaného měření emisí stěžovatelem, bylo již několikrát autorizovaným měřením ověřeno, že zdroj plní s rezervou stanovený emisní limit ve výši 20 mg/m³; neodborným tvrzením stěžovatele není možné tuto skutečnost nijak zvrátit.

[20] K námitce ohledně nedostatků v bezpečnostních listech, pročez nemohla být správně vyhodnocena úroveň znečištění, proto byly výsledky autorizovaného měření chybné, neboť se zakládaly pouze na virtuální veličině TOC namísto konkrétní veličiny VOC, která má vyjadřovat reálnou existující látku, žalovaný uvádí, že je zcela standardní, že jsou emise organických (OC) nebo těkavých organických látek (VOC) vyjadřovány v přepočtu na celkový organický uhlík (TOC). Takto je nastavena platná legislativa a takto byl také stanoven emisní limit. Je to postup, který se uplatňuje ve všech řízeních týkajících se zdrojů, které emitují (těkavé) organické látky. Zákonodárce při tvorbě zákona o ochraně ovzduší vzal v úvahu, že v případě měření tuhých látek, oxidu dusíku nebo oxidu uhelnatého jde vždy o jednu látku detekovatelnou patřičnou diagnostickou metodou. U organických látek se však většinou jedná o nějakou směs látek a diagnostika jednotlivých sloučenin by byla složitá, drahá a neefektivní. Proto jsou organické látky vyjadřovány v protokolech nebo limitech jako celkový organický uhlík, jako suma veškeré organiky v odpadním plynu. Nelze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že *„škodliviny jsou vypouštěny do ovzduší již po dobu šesti let, avšak dosud nebyly tyto imise správními orgány řádně vypořádány a nebezpečí ohrožení zdraví osob a životního prostředí tak i nadále trvá.“* Je zřejmé, že stěžovatel zaměňuje základní „ovzdušářské“ pojmy „emise“ a „imise“ a v tomto kontextu potom jeho napadání odbornosti správních orgánů a nepřesnosti předložených podkladů poněkud ztrácí váhu. Zákon o ochraně ovzduší ani jeho prováděcí předpisy neupravují povinnosti provozovatelů stacionárních zdrojů ve vztahu k bezpečnostním listům. Povinnosti spjaté s bezpečnostními listy jsou upraveny především v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006, v Nařízení parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 a v zákoně č. 350/2011 Sb., o chemických látkách a chemických směsích a o změně některých zákonů, v platném znění. Třebaže se jedná o povinnosti týkající se nakládání s nebezpečnými látkami nebo směsmi, tyto nejsou předmětem řízení o změně provozu stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle zákona o ochraně ovzduší.

[21] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[22] **Nevyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu

pokračování

a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Důvody kasační stížnosti se vztahují nikoli k napadenému správnímu rozhodnutí, ale k rozhodnutí soudu.

Stěžovatel však z převážné části opakuje své odvolací, potažmo žalobní námitky, s nimiž se již v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vypořádal žalovaný, potažmo v napadeném rozsudku krajský soud. Smyslem řízení před kasačním soudem není další přezkoumávání správního řízení (již ve třetím stupni). Pokud tedy stěžovatel nyní předkládá ke kasační stížnosti výpočty a vyjádření, která mohl uplatnit již ve správním řízení, nelze k nim v řízení o kasační stížnosti přihlížet (§109 odst. 5 s. ř. s.).

[25] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, ohledně žalobních bodů mj. uvedl, že *žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.* Tyto závěry platí obdobně i pro formulaci kasačních námitek. Podle § 106 s. ř. s. totiž musí kasační stížnost obsahovat mj. důvody, pro které stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že neproověřil skutečnosti uvedené ve správním spise a převzal závěry žalovaného. Stěžovatel namítá, že se krajský soud k některým jeho námitkám nevyjádřil, současně však v kasační stížnosti poukazuje na konkrétní odstavce napadeného rozsudku, v nichž se k žalobním námitkám krajský soud vyjadřuje; s hodnocením soudu však stěžovatel vyslovuje obecný nesouhlas. Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti např. výslovně odkazuje na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy namítá nesprávné posouzení právní otázky, nekonkretizuje, v čem a z jakého důvodu považuje právní závěry krajského soudu za nezákonné; setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odvolání a v žalobě, nicméně již neuvádí, v čem krajský soud při aplikaci a výkladu na věc dopadajících právních předpisů pochybil. Prostý nesouhlas za kasační námitku považovat nelze. Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší vyvíjet vlastní aktivitu směrem ke zjištění, které ze žalobních námitek by mohly rovněž obstát jako důvody následné kasační stížnosti.

[26] K podstatnému okruhu námitek týkajících se nesprávného posouzení z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí dle Nejvyššího správního soudu krajský soud dospěl shodně s žalovaným ke správnému závěru, že podlimitní záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení dle zákona o posuzování vlivů, odkázal na relevantní právní úpravu a komentářovou literaturu, konstatoval obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že provozovatel stacionárního zdroje oznamovací povinnosti ve smyslu § 6 zákona o posuzování vlivů dostal prostřednictvím oznámení podlimitního záměru „*Zpracování polymerů, DecoDisplay, s. r. o.*“ ze dne 26. dubna 2016; ve spise se nachází sdělení Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, oddělení posuzování vlivů na

životní prostředí ze dne 4. května 2016, které obsahuje vyhodnocení kritérií v příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů. S ohledem na projektovanou kapacitu v charakteristice záměru, navíc uvedenou v provozním řádu provozovatele stacionárního zdroje, která je v případě vydání kladného rozhodnutí o změně stacionárního zdroje pro společnost závaznou součástí správního rozhodnutí ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší, je zřejmé, že projektovaná kapacita 80 t/rok nedosahuje limitu 1000 t/rok nezbytných pro zahájení zjišťovacího řízení dle § 7 zákona o posuzování vlivů. Lze souhlasit s krajským soudem, že při zařazování a hodnocení záměru se z povahy věci vychází primárně z jeho popisu uvedeného v oznámení záměru, neboť je to sám oznamovatel, kdo zná specifika svého záměru a jistě musí vědět, jaký záměr je uskutečňován.

[27] Jak správně uvedl krajský soud k námitce, že měly být posuzovány také činnosti související jako řezání laserem ostatních plastů (PVC, PP a jiné), s ohledem na § 12 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší je provozní řád závaznou součástí správního rozhodnutí o povolené změně stacionárního zdroje a jeho případné změny jsou tak spojeny s vyvoláním nového správního řízení. Vzhledem k tomu, že provozní řád na straně 12 výslovně hovoří o tom, že na laserových řezacích stolech je zpracováváno výhradně PMMA, případné použití jiných materiálů představuje jednání v rozporu s vydaným povolením o změně stacionárního zdroje. Jak zcela případně podotkl krajský soud, v takovém případě by se provozovatel dopouštěl neplnění povinností stanovených v povolení provozu, což může v krajním případě vést k zastavení provozu stacionárního zdroje dle § 22 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší, takové jednání by rovněž naplňovalo znaky přestupku dle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší; to však nepřísluší v nyní vedeném řízení posuzovat. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že nejsou zohledněny činnosti související s užíváním lepidla s obsahem dichlormethanu; právě vzhledem k užívání lepidla s obsahem dichlormethanu došlo k zahájení správního řízení, kdy správní orgán určil, že se jedná o činnost technologicky související s činností vyjmenovaného zdroje; s těmito údaji pracuje taktéž rozptylová studie a podklady, které měl správní orgán k dispozici a byl tedy dostatečně obeznámen se záměry a plánovanými činnostmi provozovatele stacionárního zdroje.

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, č. j. 6 As 139/2017 – 73, konstatoval: „*Pojmem salámová metoda bývá neformálně označována taktika, která se v praxi používá pro strategii, kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení, nejen ve stavebnictví při trasování silnic a dálnic, rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně. Stavebník tak postupnými kroky dosáhne povolení všech dílčích částí svého záměru, který by mu však jako celek povolen nebyl. Salámová metoda je postupem, který představuje účelové obcházení zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301, nebo ze dne 18. 9. 2014, č. j. 2 As 119/2014-31 [...]) O nepřijatelnou salámovou metodu se jedná zejména tehdy, pokud etapizace výstavby umožní stavebníkovi vyhnout se určitým zákonným požadavkům či dosáhnout pro sebe příznivějšího výsledku (a například pro životní prostředí méně příznivého výsledku). V každém případě je vždy nutné v případě rozdělení stavby na jednotlivé etapy zohlednit jejich společnou existenci a společný dopad na zákonem chráněné zájmy. Je však třeba zároveň vzít v úvahu nutnou a logickou etapizaci výstavby, kdy zejména u rozsáhlejší výstavby zpravidla nebude z objektivních důvodů možné realizovat všechny stavby v časově blízké souvisejícím termínu.*“ Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno na základě podnětu ČIŽP, který se týkal ohýbacích lavic, které slouží k

pokračování

tvarování desek z plexiskla při teplotě 70 stupňů Celsia. Jednalo se také o tři pracovní stoly, na kterých se provádí spojování desek pomocí lepidel s obsahem dichlormethanu (celková roční spotřeba 60 l/rok). Z oznámení o zahájení řízení rovněž vyplývá, že zdroj řezání PMMA nebyl užíván v rozporu s vydaným povolením; co se týče činnosti lepení, jedná se o technologii související s předmětným stacionárním zdrojem (č. l. 1 správního spisu). V tomto rozsahu bylo správní řízení zahájeno. Je rovněž zřejmé, že správní řízení bylo zahájeno dle § 46 správního řádu, tedy nezávisle na vůli účastníka řízení. Společnost DecoDisplay tedy nebyla žádným způsobem oprávněna disponovat s předmětem řízení, předmět řízení rozšiřovat, zužovat či účelově určitou část záměru vynechat, neboť tento rys řízení zahájené *ex offio* postrádá. V takové situaci pak není na místě uvažovat o jakémkoli uplatňování tzv. „*salámové metody*“. Pokud stěžovatel činí sporným závěr krajského soudu, že řízení bylo zahájeno na základě stížnosti stěžovatele, nikoli *ex offio*, je třeba dodat, že stěžovatel podal toliko „podnět“, přičemž o tom, zda řízení ve vztahu ke konkrétnímu účastníkovi správní orgán zahájí, či nikoli, rozhoduje správní orgán; pokud shledá důvod, řízení *ex offio* zahájí, pokud nikoli, podnět odloží.

[29] Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud krajský soud uvedl, že původní zdroj řezání PMMA byl rozšířen o jednu související činnost – lepení a spojování polymerních dílců, další polymery byly používány již před zahájením řízení, přičemž žádný z těchto materiálů není řezán laserem a jejich zpracováním nemohou vznikat emise, učinil tak s dostatečným odkazem na odborné podklady ve spisové dokumentaci. Co se týče zpochybňovaných podkladů pro rozhodnutí, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou jednotlivá podání stěžovatele vypořádána a rovněž jsou učiněny odkazy na další dokumenty, které se s jeho námitkami vypořádávají. Pokud stěžovatel v žalobě obecně namítal nezohlednění předložených dokladů, krajský soud zcela dostačujícím způsobem odkázal na prvostupňové rozhodnutí, jakož i odůvodnění rozhodnutí žalovaného, z nichž je zřejmé, že správní orgány zohledňovaly podklady a tvrzení, které stěžovatel v průběhu správního řízení poskytoval a uplatňoval; ze správního rozhodnutí je zřejmé, které důkazy vedly správní orgán k závěrům o stanovení hodnoty emisního limitu VOC; správní orgány vypořádaly rovněž zpochybňující protokoly o autorizovaném měření emisí, námitky ohledně (ne)spolehlivosti ověření dodržování emisních limitů jednorázovým autorizovaným měřením, (ne)správnosti kritéria pro výpočet projektované kapacity zdroje či ohledně nevypořádání specifikovaných faktorů znečištění. Jak správně podotkl krajský soud, řada námitek, které stěžovatel v žalobě označil za nevypořádané, nebyla v řízení uplatněna, přičemž se krajský soud pokusil dohledat konkrétně formulované nevypořádané námitky bez odkazu na příslušná podání, nebyly v nich však nalezeny.

[30] Stěžovatel opakovaně dovozuje, že výrokem napadeného správního rozhodnutí je společnosti DecoDisplay povoleno laserové řezání veškerých polymerních materiálů; namítá rozpor výroku s odůvodněním. Ani této námitce nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud žádný rozpor neshledal; shodně s krajským soudem konstatuje, že ze správního rozhodnutí je zřejmé, že výrokem se povoluje „*provoz vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – tvarové dělení polymerních desek (laserové řezání), zařazeného dle kódu 6.5 Řezání syntetických polymerů laserem nebo odporovým drátem o celkové projektované kapacitě vyšší než 10 t za rok, v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb.*“ Z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá (bod 3.1 str. 2 napadeného rozhodnutí), že se „*schvaluje provozní řád zdroje tvarové dělení polymerních desek (laserové řezání) zpracovaný firmou Bucek s. r. o. (verze*

aktualizace červenec 2018, 23 stran formátu A4, bez příloh), jako závazný dokument pro provozování předmětného zařízení.“ Z provozního řádu, aktualizace červenec 2018, z kapitoly 5.1 je zřejmé, že používanými polymerními surovinami v celé technologii jsou PMMA, PS, PC, PC UVP, PC SAN, PC-HD, PETG, PETG UV, Polypropylen, PVC v maximální spotřebě 80 t/rok celkem pro všechny polymery (str. 10 provozního řádu). Z provozního řádu lze seznat, že „na řezacích laserových stolech bude zpracováván výhradně PMMA, v ostatních částech technologie (tj. ohýbání, popouštění, pozn. soudu) pak i jiné druhy plastů, uvedené v kapitole 5.1.“ Z oznámení o zahájení řízení vyplývá, že na základě žádosti ČIŽP bylo zahájeno správní řízení pro související technologie stacionárního zdroje; jak již bylo uvedeno, konkrétně se jednalo o tři pracovní stoly, na kterých se provádí spojování desek pomocí lepidel s obsahem dichlormethanu. Na str. 15 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že „předmětem vedeného správního řízení bylo prozkoumání a kategorizování činností, které se zdrojem přímo souvisejí a mohly by mít vliv na okolní ovzduší. Původní zdroj řezání PMMA byl na základě zjištěných skutečností rozšířen o jednu související činnost – lepení a spojování polymerních dílců. Uváděné materiály (PEG, PVC, PE, PP) byly používány již před zahájením předmětného správního řízení a jsou pouze přehledně a úplně doplněny do podkladů spisu. Žádný z těchto materiálů však není řezán laserem.“ Krajský soud s odkazem na relevantní právní úpravu obsaženou především v § 12 odst. 4 a § 13 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší a komentářovou literaturu, nepochybil, pokud námitce, že měly být posuzovány také činnosti související jako řezání laserem ostatních plastů (PVC, PP a jiné), nepřisvědčil; jak již bylo uvedeno, provozní řád, který umožňuje provozovateli řezání laserem výhradně u polymeru PMMA, je závaznou součástí správního rozhodnutí o povolené změně stacionárního zdroje a případné změny jsou tak spojeny s vyvoláním nového správního řízení v souladu s § 13 odst. 2 ve spojení s § 12 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší.

[31] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal vytýkané rozpory v odborných podkladech; jak již uvedl krajský soud, správní orgán není kompetentní k hodnocení odborné úrovně protokolů a nemůže kontrolovat výstupy autorizovaných osob. Podstatné však je, že správní orgány z důvodu námitek ve vztahu k odborným podkladům v průběhu řízení uložily doplnění odborných posudků o relevantní námitky stěžovatele; pro účely řízení bylo zadáno zpracování oponentního odborného posudku, ten byl vypracován autorizovanou osobou – Ing. Z. K. dne 15. dubna 2018; v návaznosti na vyjádření ČIŽP k oponentnímu posudku správní orgán vyzval provozovatele ke zpracování připomínek do provozního řádu, který byl ve své finální podobě správnímu orgánu předložen 13. července 2018. Odborné závěry, jak správně podotkl krajský soud, by bylo možno ze strany správního orgánu věcně zpochybnit, jen kdyby trpěly zjevnými logickými rozpory či jinou vadou, která by je diskvalifikovala z použití jako odborného dobrozdání, resp. použitelného důkazního prostředku; přezkum by se jen obtížně mohl týkat přezkoumání odborných závěrů jako takových. Uplatněné námitky (směřující proti protokolům o měření) zůstávaly v průběhu celého správního řízení pouze v rovině skutkových tvrzení, stěžovatel nepředložil jediný relevantní důkazní prostředek, který by potvrzoval pravdivost jeho skutkových tvrzení a zpochybňoval výsledek autorizovaného měření. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud přitom nikterak při posuzování věci nevybočil z ustálené judikatury; na tom nic nemění fakt, že odkázal na rozsudek NSS týkající se posudku pro zdravotní účely; hledisko hodnocení, resp. „přezkumu“ posudku je stejné i v jiných případech, než jen posuzování zdravotního stavu (srovn. např. rozsudky

pokračování

NSS zabývající se vyloučením soudního přezkumu otázek týkajících se posouzení zdravotního či odborného stavu - sp. zn. 7 A 93/2002, sp. zn. 4 As 26/2003, sp. zn. 2 As 59/2003, sp. zn. 6 As 68/2012). Znalecké posudky či odborná vyjádření jsou důkazem, který správní orgán hodnotí nikoli z hlediska „odbornosti“, tedy otázek skutkových, ale z hlediska jejich přesvědčivosti a logiky. V těchto intencích dále postupuje rovněž krajský soud. Stěžovatel v průběhu správního řízení vznášel námitky ve vztahu k odborným podkladům, správní orgány uložily doplnění odborných posudků o jeho námitky; bylo zadáno zpracování oponentního odborného posudku, ten byl vypracován autorizovanou osobou; v návaznosti na vyjádření ČIŽP k oponentnímu posudku správní orgán vyzval provozovatele k zapracování připomínek do provozního řádu, což se stalo. Nejvyšší správní soud neshledal v postup správního orgánu při pořizování a hodnocení těchto „odborných“ důkazů žádné pochybení.

[32] Nejvyšší správní soud stran bezpečnostních listů poukazuje na to, že bylo vedeno řízení dle § 11 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 1, 3 a 4 ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší; uvedený zákon ani jeho prováděcí předpisy neupravují povinnosti provozovatelů stacionárního zdroje ve vztahu k bezpečnostním listům. Jak správně uvedl krajský soud, povinnosti spjaté s bezpečnostními listy, jakož i rozšířenými bezpečnostními listy, jsou upraveny především v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006, v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 a v zákoně č. 350/2011 Sb., o chemických látkách a chemických směsích a o změně některých zákonů, v rozhodném znění. Třebaže se jedná o povinnosti týkající se nakládání s nebezpečnými látkami nebo směsmi, tyto nejsou předmětem řízení o změně provozu stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle zákona o ochraně ovzduší.

S ohledem na shora uvedené je dle krajského soudu zřejmé, že žalovaný dostal své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, neboť zákon o ochraně ovzduší (ani jeho prováděcí předpisy) neukládají povinnost posuzovat bezpečnostní listy či rozšířené bezpečnostní listy. V případě, kdy je stěžovatel přesvědčen, že dochází k porušování právních předpisů v oblasti nakládání s chemickými látkami, může se s touto záležitostí obrátit na příslušný orgán státní správy dle zákona č. 350/2011 Sb., o chemických látkách a chemických směsích a o změně některých zákonů. Krajský soud přitom nikterak při posuzování věci nevybočil z ustálené judikatury; na tom nic nemění fakt, že odkázal na rozsudek sp. zn. týkající se posudku pro zdravotní účely; hledisko hodnocení, resp. „přezkumu“ posudku je stejné (srovn. např. rozsudky NSS zabývající se vyloučením soudního přezkumu otázek týkajících se posouzení zdravotního či odborného stavu - sp. zn. 7 A 93/2002, sp. zn. 4 As 26/2003, sp. zn. 2 As 59/2003, sp. zn. 6 As 68/2012). Znalecké posudky či odborná vyjádření jsou důkazem, který správní orgán hodnotí nikoli z hlediska „odbornosti“, tedy otázek skutkových, ale z hlediska jejich přesvědčivosti a logiky. V těchto intencích dále postupuje rovněž krajský soud. Stěžovatel v průběhu správního řízení vznášel námitky ve vztahu k odborným podkladům, správní orgány uložily doplnění odborných posudků o jeho námitky; bylo zadáno zpracování oponentního odborného posudku, ten byl vypracován autorizovanou osobou; v návaznosti na vyjádření ČIŽP k oponentnímu posudku správní orgán vyzval provozovatele k zapracování připomínek do provozního řádu, což se stalo.

[33] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí v podstatě opakované žalobní námitky bez další argumentace směřující proti odůvodnění krajského soudu, vyjma

nesouhlasu s posouzením krajského soudu, Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné odkázat v podrobnostech na vypořádání námitek stěžovatele krajským soudem, s nímž se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud krajský soud vyjádřil souhlasný závěr s žalovaným, který je podrobně odůvodněn v napadeném správním rozhodnutí, žádného pochybení či vady řízení se nedopustil. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, mimo jiné konstatoval: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného se přezkoumatelným způsobem a dostatečně vypořádalo se všemi pro posouzení věci zásadními námitkami, které stěžovatel v řízení uplatnil.

[34] Pokud stěžovatel namítá, že krajský soud při posouzení věci vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve správních spisech a je s nimi v rozporu a rovněž že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nelze mu přisvědčit. Jak vyplynulo ze správního spisu, ve věci bylo rozhodováno opakovaně, přičemž opakované doplňování podkladů pro rozhodnutí bylo prováděno právě na základě připomínek a námitek stěžovatele, které byly zohledněny. Skutečnost, že ne s každým vyjádřením či námitkou stěžovatele se správní orgán ztotožnil, resp. posoudil věc odlišně od představy stěžovatele, neznamená, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Stěžovatel nebyl v řízení nikterak omezován na svých právech, byl seznámen s výsledky řízení, mohl se k podkladům rozhodnutí vyjádřit či předložit oponentní podklady jiné.

[35] Je třeba dodat, že správní orgány ani soudy nemají povinnost se vypořádat s každým dílčím argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud např. v nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Z tohoto pohledu je např. námitka, že krajský soud výslovně nereagoval na odlišný údaj o sídle provozovny, zcela nepodstatná, neboť tato skutečnost nemohla nikterak ovlivnit meritorní posouzení věci.

[36] Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou opodstatněné. Je třeba především poukázat na to, že krajský soud se velmi podrobně zabýval obsahem správního spisu, ověřoval, zda se veškerými námitkami, které stěžovatel ve správním řízení uplatnil, správní orgány odpovídajícím způsobem zabývaly. Rozsudek krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud dostatečně a přesvědčivě odůvodněným a ztotožnil se s ním; z napadeného rozsudku jasně vyplývá, jaký skutkový stav vzal krajský soud za prokázaný a dostatečně zjištěný a jak věc posoudil z hlediska příslušných právních norem. Krajský soud přitom nikterak při posuzování věci nevybočil z ustálené judikatury.

pokračování

[37] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti fakticky opakovaně uplatňuje shodnou argumentaci jako v žalobě a proti skutkovým a právním závěrům krajského soudu nepředkládá žádnou konkurenční argumentaci, nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné krajským soudem již jednou vyřčené závěry opakovat. Pokud stěžovatel uvádí, že se mu od výrobce průmyslového zařízení podařilo až nyní získat potřebné údaje a v souvislosti s údaji z odborných publikací a vědeckých prací vztahujících se k této problematice byl schopen učinit výpočty, z nichž jednoznačně vyplývá, že společností DecoDisplay, s.r.o. je provozováním průmyslových laserových zařízení mnohonásobně překračován schválený emisní limit 20 mg TOC/m³; tedy, že výsledky autorizovaných měření, které byly podkladem pro rozhodnutí správních orgánů při povolování provozu vyjmenovaného stacionárního zdroje, jsou nesprávné a vadné, nelze, než dodat, že mohl - li tyto podklady předložit nyní, není zřejmé, proč tak neučinil již v rámci správního řízení. Jak již soud uvedl výše, nelze k těmto podkladům v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

[38] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[39] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu v řízení náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; tak tomu v dané věci nebylo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu